

Arrest

nr. 82 941 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2012 tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 1 maart 2012 weigert het bestuur de asielaanvraag van verzoekende partij in overweging te nemen, en geeft ze de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten J. E. S. H. (...)
geboren te (...) , op (in) (...)
en van nationaliteit te zijn : Arabische Republiek Egypte
die een asielaanvraag heeft ingediend op 28.02.2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 05.12.2006 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.05.2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 11.09.2007 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 28.02.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene twee medische attesten omtrent zijn broer Nadi voorlegt als bewijs dat zijn broer aangevallen werd door onbekenden omwille van hun Koptische afkomst en de problemen van betrokkene. Overwegende dat betrokkene een medisch attest dd. 12.11.2011 van zijn schoonbroer voorlegt als bewijs dat hij neergestoken werd door onbekenden omwille van hun Koptische afkomst de problemen van betrokkene. Overwegende dat deze documenten niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kunnen aantonen. Overwegende dat betrokkene een overlijdensakte dd.22.03.2008 van zijn broer 'Jad Elias Said Karam voorlegt nadat hij volgens betrokkene te overlijden kwam na een aanval op hem door onbekenden. Overwegende dat betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat dit document niet het persoonlijk karakter van de problematiek van betrokkene kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een uittreksel van een oproep van een Salafistische groep voorlegt die een lijst van bekeerde Moslima's bekendmaken. Overwegende dat dit document niet het persoonlijk karakter van de problematiek van betrokkene kan aantonen. Overwegende dat betrokkene een CD-rom met foto's van een manifestatie van een Salafistische groep voor een Koptische Kerk en fragmenten van televisieprogramma aangaande het probleem van de Kopten in Egypte en een fragment waarop twee sjeiks Fatwa uitspreken tegen Kopten in Egypte. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat de inhoud van deze CD-rom niet het persoonlijke karakter van de problematiek van betrokkene kan aantonen. Overwegende dat betrokkene foto's van zijn broer Nadi voorlegt nadat hij aangevallen zou zijn door onbekenden die zijn benen braken omwille van zijn Koptische afkomst. Overwegende dat de betrokkene foto's naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat deze foto's enkel zijn wat ze zijn, foto's van een aantal personen zonder aanduiding van tijd, plaats, gelegenheid of verwantschap. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste, tweede, derde, en vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat de Raad van State in een arrest van 13 december 2011 aangaande de bevoegdheid van de dienst Vreemdelingenzaken onder artikel 51/8 stelt dat "deze louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging (...)" en dat "de dienst Vreemdelingenzaken in die fase enkel (kan) vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput". Het komt de dienst Vreemdelingenzaken met andere woorden niet toe een onderzoek te voeren naar de geloofwaardigheid

van deze elementen. De dienst Vreemdelingenzaken is louter bevoegd om na te gaan of het al dan niet om nieuwe elementen gaat. Bij het nalezen van de bestreden beslissing blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ruimschoots overschreden heeft. De door de verzoekende partij aangebrachte elementen worden door de dienst Vreemdelingenzaken geapprecieerd, niet op basis van hun al dan niet nieuw karakter, maar op basis van hun geloofwaardigheid.

De medische attesten die de verzoekende partij voorlegt dateren van na haar eerste asielaanvraag, en verwijzen naar gebeurtenissen die na haar eerste aanvraag hebben plaatsgevonden. Het gaat met andere woorden om nieuwe elementen. De verwerende partij oordeelt echter *“dat deze documenten niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kunnen aantonen”*. Dit houdt een onderzoek in de genoegzaamheid van de nieuwe stukken als bewijs van de vervolging in, en is een bevoegdheidsoverschrijding gezien de inhoud van de stukken beoordeeld wordt en niet louter hun nieuw karakter. Hetzelfde geldt voor het argument met betrekking tot het uittreksel van een oproep van een Salafistische groep die een lijst bekendmaakt van bekeerde moslima's, en het argument in verband met de foto's en cd-roms.

Ook de overlijdensakte van 22 maart 2008 van de broer van verzoekende partij is een nieuw element. Ook hier argumenteert de dienst Vreemdelingenzaken dat dit document niet het persoonlijke karakter van de problematiek van de verzoekende partij aantoont. Ook hier wordt dus de genoegzaamheid van de stukken als bewijs beoordeeld. Er is dus ook sprake van bevoegdheidsoverschrijding. Bovendien voegt de dienst Vreemdelingenzaken hier nog aan toe dat *“betrokkene dit document reeds had kunnen voorleggen tijdens zijn vorige asielaanvraag”*. Dit houdt wel een beoordeling in van de nieuwheid van de stukken, maar deze beoordeling berust op de manifest foutieve veronderstelling dat de verzoekende partij een overlijdensakte die dateert van 2008 zou kunnen hebben voorleggen bij een asielaanvraag die in 2006 is ingediend.

De verzoekende partij stelt dat dus blijkt dat de medische attesten, de overlijdensakte, de voorgelegde foto's, de videofragmenten, en de foto's van haar broer nieuwe elementen uitmaken. Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet werd volgens haar geschonden.

In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van de materiële motiveringsplicht. De verzoekende partij betoogt dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de bestreden beslissing. De verzoekende partij herhaalt dat de overlijdensakte van haar broer wel degelijk een nieuw element is, want deze dateert van twee jaar nadat zij haar eerste asielaanvraag heeft ingediend. Dit is dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Zij betoogt dat de dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag had moeten overmaken aan het Commissariaat-generaal. Nu wordt het risico genomen dat iemand wordt teruggestuurd naar een land waar zijn leven in gevaar is. Bovendien is het weinig zorgvuldig en manifest onredelijk om te stellen dat een overlijdensakte van 2008 had moeten voorgelegd worden bij een asielaanvraag uit 2006.

In een vierde en laatste middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partij blijkt uit een arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 83/94 van 1 januari 1994 dat een vordering tot schorsing enkel niet mogelijk is wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan: er werd reeds eerder een asielaanvraag ingediend, de mogelijkheid werd geboden om alle rechtsmiddelen uit te putten, en er werd een identieke verklaring afgelegd zonder nieuwe elementen naar voor te brengen. Wanneer er, zoals *in casu*, nieuwe elementen worden ingeroepen, is artikel 51/8, derde lid niet van toepassing. De verzoekende partij kan dan ook de schorsing van de bestreden beslissing vragen.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen

beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* een onderzoek in naar de toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het raam van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die de verzoekende partij bij haar asielaanvraag van 28 februari 2012 als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat hij besluit *“dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”*.

Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd

tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De als nieuw aangebrachte elementen kunnen weliswaar nieuw zijn in de zin dat het voor het eerst wordt voorgelegd doch in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat *“deze documenten niet het persoonlijke karakter van de betrokkene zijn problematiek kunnen aantonen”*, m.a.w. dat ze geen ernstige aanwijzing vormen voor het aantonen van een gegronde vrees. Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd en bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoekende partij geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht.

Wat betreft het argument van de verzoekende partij dat het overlijdensbericht van haar broer dateert van na haar eerste asielaanvraag merkt de Raad op dat de bestreden beslissing ook het volgende motief bevat met betrekking tot dit document: *“Overwegende dat dit document niet het persoonlijk karakter van de problematiek van betrokkene kan aantonen”*. De verzoekende partij voert aan dat zij dit document niet tijdens de vorige asielpcedure had kunnen aanbrengen, maar dit doet niets af aan voornoemd motief, dat blijft staan aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet op concrete wijze aannemelijk maakt dat dit document wel degelijk het persoonlijk karakter van haar problematiek kan aantonen. Het motief dat de verzoekende partij dit document wel kon bijbrengen in een eerdere asielpcedure is een overtollig motief.

De verzoekende partij toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist of kennelijk onredelijk is, noch dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat nu het risico wordt genomen dat iemand wordt teruggestuurd naar een land waar zijn leven in gevaar is, merkt de Raad op dat de verzoekende partij over deze beweerde vrees niet verder uitweidt, en deze dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt.

Wat de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233, 27 maart 2002; RvS nr. 105.262, 28 maart 2002; RvS nr. 104.674 14 maart 2002; RvS nr. 120.961, 25 juni 2003; RvS nr. 123.977, 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij, los van de loutere bewering dat haar leven in gevaar zou zijn, geen enkel argument opwerpt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde de opgeworpen beginselen en wetbepalingen heeft geschonden, noch dat hij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging te nemen en haar het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de argumentatie van de verzoekende partij dat zij van oordeel is dat zij wel degelijk de schorsing kan vragen van de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat artikel 51/8 zelf bepaalt, merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 83/94 van 1 december 1994 besliste dat het toenmalig *“artikel 50, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993, zoals geïnterpreteerd in B.7, niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (schendt)”*. De verzoekende partij kan uiteraard wel de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten vragen, maar uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij geen middel heeft aangevoerd dat tot

de nietigverklaring van deze bestreden beslissing kan leiden, zodat de schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, zonder voorwerp is.

Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC